

VARNOS

Pro atvira langa skverbesi pirmasis pavasario vejelis.

Melyno dangaus kraštelis, matomas pro naujai pastatyto namo stogą, džiugino akis ir viliojo iš miesto į laukus, į mišką, į pajūri.

Vincė Morkūnienė, grįžusi iš miesto, pirmųjų pavasario saulės spindulių paliesta, ilsėjosi patogioje sofoje ir žiūrėjo pro langą.

Jos mintys, lengvos ir nepastovios kaip pavasario vėjas, skrido blaškomos žvilgsnių, sutiktų galvoje, skrido toli - į praėjusią vasarą: sekmadieninės išvykos į mišką, atostogos Kaukaze, viena kita diena Palangoje...

Atsiminimai buvo malonūs - ji šypsojosi. Pernykštė vasara tiesė kelius ateinančioms dienoms.

- Petrai! - šūktelėjo Morkūnienė vyra.

Susigriebusi, kad vyras dar iš darbo negrīžo, ji nepatenkinta susiraukė ir atsikélusi uždarę langą: jai nepatiko riksmas kuosų, kurios ant naujai pastatyto namo štogo jau antra diena striksi, karksi, pešasi, nenustygsta vietoje.

- Ir rado vietą! - pyko Morkūnienė ant kuosų. - Ir tą namą čia žiemą pastatė...

Naujai pastatytais namas Morkūnienei nepatiko, nes jis nekliudė jai žvilgtelti, ypač nuobodžiomis valandėlėmis, į gretimą namą, kurio viename lange dažnai pasekdavusi jauną besiypsantį vyra. Su tuo vyriškiu ji buvo nepažistama, bet jo šviesus žvilgsnis pro atvirą langą (ji galvojo) skiriamas jai. O dabar - prieš akis - pilkas skardinis stogas!..

- Sakiau Petru, - pyko Mokrūnienė, - ne kartą sakiau. Tieki

namų mieste pastatė - ir rado tinkamesnę vietą, o čia - nepaklausė. Ir saulė visą pusvalandį vėliau į kambarį švystelia, ir kaimynai neskiria kas per paukščiai, ir...

Morkūnienė susidomėjo kuosomis. Ji valandėlę žiūrėjo į paukščius ir nesuprato, ko jos nenustygsta vietoje: tai kiauksėdamos šeokinėja kraigu, tai dairydamosios kabinasi ant kamino, tai (kažkai keista!) sukibusios snapais į sietelę, kuriuo uždengtas kaminas, taip spyriuotasi, traukdamos, kad net keista žiūrėti!

- Tikros varnos, - pajuokiamai galvojo Morkūnienė, nežinodama, kad kuosa - tai ne varna. - Antra diena - kaip užkerėtos prie to kamino... Lyg mieste kaminų nėra... Tik žmogui ramybę drumsti...

Morkūnienė vėl atsigulė sofoje, minkštutį priegalvėli pa- sidėjusi po galva, ir užsimerkė, kad nne matytu įkyriųjų kuosų.

Jau ji buvo besnūstanti, kai durysse krakštelėjo raktas. Sumetusi, kad parėjo vyras, ji tarė:

- Petrai! - Patylėjusi pridėjo: - Paskubék!

Inž. Petras Morkūnas, įėjo į kambarį.

- Parėjai? - suvargusiu balsu atsiduso žmona.

- Graži diena, - gyvai prašneko vyras. - Tai bent!

Jis nabaigė sakyti: žmona pažvelgė į jį klausiamai, lyg priekaištaudama.

- Na? - nustojęs spyriotis, nustebos Morkūnas.

- Tau linksma, - priekaištavo žmona, - o aš visą dieną ramybės neturiu.

Vyras, kažką negera įtardamas žmonos mintyse, tyliai paklausė:

- Kas atsitiko?

- Abudu valandėlę tylėjo.

- Sakiau, kad to name čia nestatytaumėte, - pradėjo jau ne kartą pridėtą kalbą. - Tu pavasariu džiaugiesi, o aš?..

Pamačiusi nustebimą vyro veide, ji pridėjo:

Pažiūrėk pro langą.

Morkūnas atsargiai priėjo prie lango, gyvai žvilgtelėjo pro jį ir atsigrėžė į žmoną tylėdamas.

- Ir nieko nematai?

- Ne.

Žmona, vyro nejautrumo užuojauta, skaudžiai atsiduso:

- Reikytų tau čia bent valandą pabūti, tai ir mane supras-tum.

Vyras vėl pažvelgė pro langą. Jo žvilgsnis užkliuvo už vandens nutekamojo vamzdžio, kuris, jam pasirodė, vienoje vie-toje jau įlenktas, ir inžinierius užmiršo žmoną, kuri lauké jo paguodos.

- Ir nematai? - pašiepiamai paklausė žmona.

- Kaipgi nematysi. - atsiliepė vyras, vis žiūrėdamas į van-dens nutekamąjį vamzdį. - Tai vaikų darbas. Matyt, akmeniu kliudė.

- Ką? - pyktelėjo žmona, pamaniusi, kad iš jos juokiamasi, ir atsisėdo.

Vyras sumetė, kad ne apie tai kalba, kas reikėtų pasižiūrėjo nepatenkintas į žmoną ir tarė:

- Aš laiko neturiu, - po pusvalandžio gamybinis pasitari-mas: pavasarių statybininkams kiekviena minutė brangi. Kas gi atsitiko?

Žmona, pamačiusi, kad vyras susiraukės vėl žvalgosi pro lan-gą, pastebėjo:

- Žvilgtelk į kaminą.

Inžinierius pažvelgė į vie ną, į kitą, kaminą ir, nieko

nepastebėjės, atsigrežė į žmoną.

- Matai, - tos varnos, - émė aiškinti žmona.

- Tai kuosos, ne varnos, - valandėlę sekės dvi kuosas, striksinčias ant kamino, - pastebėjo Morkūnas.

- Ar ne tas pat, - nekreipdama dėmesio į vyro pastabą, kalbėjo žmona: ir tos, ir tos juodos... Bet kokios keistos!...

- Kodėl keistos? - nustebos vyros.

- Ir vakar, ir šiandien - lango negali atidaryti per jas, - pasakojo žmona: - tokis kiauksėjimas, tokis knarskėjimas - baisu klausyti!.. Ir vis ant šito kamino! Ir kaip tyčia - ties mūsų langais...

- Pradėjo lizdą sukти, o vyrai uždėjo sietelius. Matai, kaip spyriojasi, - šypsodamas žiūrėjo smuži inžinierius į kuosą, kuri įsikibusi snapu ryžosi nuimti sieteli.

- Kamine? - nustebos susidomėjusi žmona. - Kodėl šitame? Lyg mieste kaminų maža!.. Ir koks čia lizdas - kamine! I ką tie paukščiukai bus panašūs...

- Į kuosas, - šyptelėjo vyras ir pažiūrėjo į žmoną. - Duok valgyti.

- Pažiūrėk gal arbata dar šilta, - tarė gulėdama žmona, stebėdama nenurimstančias kuosas. - Duona ir sviestas spintelėje.

Virtuvėje tarškėjo vyro skubiai dėliojamos lėkštėlės, stiklinė, o žmona, bačia ranga parėmusi apskritą smakriuką, žiūrėjo pro langą ir pyko: keisti paukščiai...

- Tikros varnos...